

FÖVÉNYI SÁNDOR

Ma még karácsony

ma mintha szebbek lennének a zezugos utcák,
és a Halleron meleg teát osztogat az est,
a félhomály egy ablakhoz szorítja homlokát,
halkan bekopog, hogy boldog karácsonyt, Budapest.

ma nincsenek viskó lelkek, csak cifra paloták,
mert néhány röpké percre Isten mindenhol lakik,
és lenn az aluljáróban, a lépcsők vánkósán
heverő vén csavargó kannás borról álmodik.

az István kórház portáján gyűrött papírszalag,
valaki ráírta, meghalni csak holnap lehet,
ma élni kell, hiszen ritka az olyan színdarab,
mikor fecniplakáton szívedé a főszerep.

ma még a bérházak falain bűbajos mosoly,
pedig voltak, kik a fenyő illatáért öltek,
a Nagyvárad tér üres, kifosztott szaloncukor,
csak egy villamos hideg fényei csörömpölnek.

ma éjjel végre enyéme az Üllői úti fák,
ujjaikra aggathatom mihaszna kincseim,
és hogy befedje a háztetők kormos abroszát,
hó hull az ég kötőtűág ütötte résein.

Tulipánok

Sosem vártam annyira a tavaszt, mint most,
elengedtem három villamost,
mert azt hittem, a negyediken ő jön,
de csak billegett sínén a sárga börtön,
és a megállóban feltételes
szabadságra engedett néhány utast.
Leszállt egy benzinkutas,
két postás, a virágárus,
kezében tulipáncsokrok, szeme mosolygó május,

a járdaszigetre gyorsan banánosdobozt dobott,
 és már kántálta is, tessék,
 tessék, csokolom, jónapot,
 vegyék, vigyék az életem.
 Csak álltam ott cigarettázva,
 enyhén részegen,
 bevallom, szartam a szabályra,
 hiszen dekára
 megveszek minden közterest,
 a gőzölgő hotdogos bódét, a sarki fűszerest,
 az egész rohadt világot.
 Még sosem fáj ennyire bőröm színe,
 ahogy rám néznek, akárha egy tompa szike
 váгна csikorogva húsomba.
 Laza etnikai műtét,
 ahogy taposnák sárba Isten
 e gyönyörű barna bűnét.
 Szívem hiába rozsdás tulipán.

Kiskabátban

Ezerkilencszázhatvannyolc
 december huszonnegyedikén,
 hátratulva a széket
 felállt, és lopva szétnézett apám.
 (láttam rajta, mindent megértett)
 Majd poharát a falhoz vágta
 (szerteszóródott szilánkja)
 úgy, ahogy volt, kiskabátban,
 mintha csupán a boltba menne,
 csendben kiosont a kertbe,
 és megmosakodott a hóban.
 (talán zavarta az élet szennye)
 Aztán hurkot lógatott az almafaágra,
 s a szürke köd vásznára lépve
 nekivágott a messzeségnek.
 Most itt állok kiskabátban,
 a szeptemberi égbolt alatt,
 és várom, hogy a fa megsúgja:
 merre jár apám –